

Ca sĩ Minh Trang và chồng là nhạc sĩ Dương Thiệu Tước.

sợ tiền bạc và chỉ có một đam mê là nghệ thuật. Thuộc dòng văn học, ông có trình độ văn hóa rất cao, sử dụng chữ nghĩa với nét cổ phong lão luyện.

Cũng do nếp văn hóa ấy, ca khúc của ông đều có sự hoàn chỉnh của một bài ca trù đầy đủ muối dưa, các đoạn chuyển ý và mưu hậu! Có lẽ vì thế, về nhạc thuật, các ca khúc của Dương

Thiệu Tước đều có "carrure," phần mở đầu, rồi nhiều chuyển đoạn dẫn tới điệp khúc để lại trả về chuyển đoạn trước khi chấm dứt với phần "coda."

Với tinh thần rất cổ như vậy, về nhạc thuật thì ông lại rất tối tân và rất Tây. Ông thuộc thế hệ nhạc sĩ tiên phong của nền tân nhạc và là người hiếm hoi kết hợp tài tình cả hai cõi tân-cổ tây-ta

trong âm nhạc.

Nếu "Bến Xuân Xanh" có thể làm dương cầm thủ Nghiêm Phú Phi ngây ngất như khi nghe "Les Flots du Danube," thì "Trời Xanh Thắm," "Dưới Trăng" hay "Kiếp Hoa" lại đượm nét Đông phương. Nếu ca khúc "Đêm Tàn Bến Ngự" là bài Huế nhất của một nhạc sĩ "Bắc kỳ" chính cống, thì "Tiếng Xưa" lại có âm hưởng "Nam kỳ" nhất - miễn là ca sĩ hiểu ra và diễn tả được cho đúng!

Trong khi ấy, đậm đậm nhịp Tango rất Argentina, ông có "Cánh Bằng Lướt Gió" và "Hồn Sóng Gió." Trong bài sau này, chữ "gió" đầu tiên được viết thành hai nốt "móc ba," và phải hát rất giật theo lối "staccato." Ngắn ấy chữ đầu câu trong bài đều viết tân kỳ như vậy mà nhiều người lại hát không ra nên người nghe không cảm được tài hoa của ông.

Cũng thế, dù chưa hề tham dự một đêm liên hoan Tây Ban Nha, Dương Thiệu Tước đã viết "Hội Hoa Đăng" rục rờ âm sắc Spanish. Ông viết trong đầu khi nằm võng của một đồn điền cà phê ở... Ban Mê Thuột. Trên cái võng đong đưa, ông thổi hồn mình qua chốn khác. "Hội Hoa Đăng" xuất hiện như vậy và đưa nhịp điệu "paso doble" của chúng ta tới cõi khác.

"Mơ Tiên" của ông cũng thế, có giai điệu mở đầu gợi nhớ đến bài "Boléro" của Maurice Ravel mà lại hòa quyện với lời ca đầy chất Đông phương! Ông lấy khúc nghệ thường trên cung quế phả vào cõi huyền ảo bằng lời từ diễm lệ, mà giai điệu vẫn rất Tây phương! Dương Thiệu Tước đẩy cái trí tới tám cõi nhân gian trong khi cái chí lại thu gọn vào sự nín lặng.

Nhưng ông chỉ là Dương Thiệu Tước bất hủ khi hít thở không khí tự do ở trong Nam. Sau 1975 thì ông lặng thinh vì những bến xuân xanh đã tắt. Có lẽ ông đồng cảm với thơ Vũ Hoàng Chương khi mà: Tiếng ếch đã trùm lên tiếng sóng, Màu đen lại ngả xuống màu xanh.

Chính là vì vậy mà ngày nay chúng ta nên hát lại "Bến Xuân Xanh."